

bet til 1½ Mill. Kr. Hvis altsaa Laanekassen og de jydskc Banker give 3 Mill. Kr., og hvis Detailhandlcr-banken højt skulde give 12 Mill. Kr. ere vi inde paa et Garantitab i det hele af 15 Mill. Kr., hvoraf Staten vil komme til at bære de 7, Bankerne 8. Naturligvis er der ogsaa Mulighed for, at dette bliver mindre, men der er sandelig ogsaa Mulighed for, at det under visse Forhold, hvis der kommer daarlige Tider, hvis de københavnske Ejendomme i Stedet for at stige tabe i Værdi, kan blive større, gaa op baade til baade 16, 17 og 18 Mill. Kr. Men i hvert Fald, Staten er garanteret, hvis dette Lovforslag vedtages, saaledes at dens Tab ikke kan blive større end de 7 Mill. Kr. Det er dette, der ogsaa fastsættes i Lovforslaget, at Forholdet for Staten vil blive dette. Den Indrømmelse fra Bankerne, at Staten kun giver 1/3 og Bankerne 2/3, efter at de 12 Mill. Kr. ere naaede, har jeg anset for en principiel Indrømmelse overfor Ministeriet, for saa vidt som jeg hævdede, at den Bemyndigelse, Finansminister Lassen i sin Tid havde givet Statens Repræsentanter i Bankkomiteen og derigennem Bankkomiteen, i Virkeligheden laa udenfor Bankgarantiloven; følgelig satte jeg Pris paa at faa den Indrømmelse fra Bankernes Side.

Saa oprettes der altsaa en Afviklingskasse, som skal bestyre alle disse Forhold, og om den har der været adskil- lig Strid mellem Bankerne og Statens Repræsentanter. Jeg ønskede selvfølgelig, at denne Kasse saa lidt som muligt skulde ligne Bankkomiteen, og ønskede principaler, at der kun skulde være 1 à 2 Medlemmer i den, saa at den fik et mindre omfattende, mindre højtideligt Præg, end Bankkomiteen havde. Men det stødte paa megen Modstand, og jeg kan ikke se helt bort fra, at der var nogen Grund til denne Modstand fra Bankernes Side. De hævdede, at de maatte være repræsenterede hver for sig. Jeg havde ment, at naar der vilde tilfalde dem alle 5 en Mand eller højt 3, maatte de fem kunne enes om at vælge en Mand eller 3, men jeg maa sige, at den Tillid, de i saa Henseende havde til at lade sig repræsentere af hinanden, var ikke overvældende. Overhovedet har denne Forhandling med Bankerne, tror jeg nok, udvidet min Menneskeerfaring for en ikke ringe Del, uden at jeg samtidig har følt min Tro til Menneskenes Samfølelse og Tillid til hinanden særdeles styrket. Men det lykkedes mig altsaa ikke paa dette Punkt at overvinde Bankernes Modstand,

og jeg kan ogsaa forstaa den. Hver for sig gjorde de gældende, at naar det gjaldt deres Interesser og Aktionærernes Interesser, maatte de hver for sig være til Stede og paase, at disse Interesser bleve vogtede paa behørig Maade. Og da det gjælder store Pengeinteresser for Bankerne, da hver af dem skal indbetale 1,200,000 Kr., hvilket dog er Penge for en Bank, der skal aflægge Regnskab og har Aktionærer bag sig, og der ogsaa kunde være Tale om større Tab for dem, er der ikke noget at sige til, at de tog Forsigtighedsregler og ønskede at vælge hver sin Repræsentant. Det har jeg altsaa maattet bøje mig for, fordi jeg ind- saa, at der var større Interesser der, end at det kunde nytte at strides derom. Derimod har jeg foreslaaet, at der kun skal være 1 Repræsentant for Staten, og han skal have Vetoret overfor enhver Beslutning, der tages i denne Kasse. Hans Indsigelse kan dog indankes til Finansministeren. Skulde man paa dette Punkt ikke være enig med mig, men ønske flere Repræsentanter, saa er det ikke nogen Sag af særlig Betydning for mig. Jeg tror kun, det var klogere at have 1 Repræsentant. Denne ene Mands Honorar skulde saa bestemmes af Finansministeren og udredes af Afviklingskassen. Jeg har ikke villet fastsætte noget Honorar, men ogsaa paa dette Punkt skal jeg være villig til Imødekommen, hvis man ønsker, at Honoraret skal fastsættes. Jeg har ikke gjort det af den Grund, at jeg tror, at i de første Aar kan Arbejdet være ret stort, men i de senere Aar blive ret ringe, og der er da Mulighed for at bestemme det for nogle Aar eller et Aar ad Gangen og bestemme det, efter hvad Arbejdet der virkelig har været eller kunde tænkes at blive. Hvert Aar skal der saa fra Afviklingskassen gives Finansministeren en udførlig Beretning, som naturligvis atter skal blive meddelt Rigsdagen. Denne Afviklingskasse ophæves først, naar samtlige Forpligtelser ere opfyldte. Naar dette Regnskab gøres op, maa man se, om der er noget i Kassen. Jeg vil ikke sige, jeg har megen Tro til, at der vil være noget videre i Kassen, naar Regnskabet opgøres, men er der noget, dele Staten og Bankerne det halvt.

Dette er da det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for det høje Ting. Jeg har til Slutning en Undskyldning at gøre for, at Lovforslaget kommer saa sent. Det har imidlertid ikke været mig muligt at fremsætte det før. Da jeg tiltraadte det Embede, jeg nu beklæder, var der saa mange andre Ting, jeg skulde sætte mig